

Sygn. akt VIII C 91/23

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B.

przeciwko M. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 91/23

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. L. powództwo o zapłatę kwoty 2.618,58 zł. W dniu 23 lutego 2021 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowił umorzyć postępowanie.

(pozew w (...) k. 5-8, postanowienie k. 9)

W dniu 7 czerwca 2021 roku (tj. po 3 miesiącach od dnia wydania postanowienia z dnia 23 lutego 2021 r.) powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu M. L. powództwo o zapłatę kwoty 2.618,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu pozwanego i (...) Sp. z o.o. łączyła umowa pożyczki z dnia 2 sierpnia 2017 r.. Strona pozwana nie wywiązała się na przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz pożyczkodawcy wymagalnych kwot w wysokościach i terminach określonych w umowie pożyczki, w związku z czym pożyczkodawca wypowiedział umowę, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki. W dniu 7 listopada 2017 r. powód nabył m. in. wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem strony pozwanej, wynikającej z umowy pożyczki.

(pozew k. 2-3v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie oświadczenia o przeniesieniu z dnia 5 września 2017 roku do umowy ramowej przelewu z dnia 25 lipca 2017 powód nabył od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelności wymienione w załączniku nr 2a do umowy.

W wyciągu z załącznika do umowy ramowej przelewu z dnia 25 lipca 2017 r. określono nr PESEL pozwanego M. L., jego adres, nr dokumentu (...), datę wystawienia (2017-08-02), termin płatności (2019-03-05).

(umowa ramowa przelewu k. 18-19v., oświadczenie o przeniesieniu k. 20)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 29 stycznia 2021 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika - pozwanego na łączną kwotę 2.618,58 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał stosownie do art. 6 k.c., że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego M. L., wynikająca z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego. Należy wskazać, iż wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy ramowej przelewu z dnia 25 lipca 2017 r. (k. 12) nie precyzuje wysokości zadłużenia pozwanego. Co więcej, do pozwu nie załączono umowy pożyczki, z której powód wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Musiało skutkować to uznaniem, iż powód nie udowodnił, że nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela (wobec niedoprecyzowania w załączniku wysokości).

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt sprawy zawiadomienie o cesji wierzytelności, które może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

Odnosnie załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego wyjaśnienia z kolei wymaga, że nie ma on mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia

faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

W świetle powyższych rozważań należy również podnieść, iż roszczenie dochodzone na gruncie niniejszej sprawy w ogóle nie zostało udowodnione. Powód twierdził, że roszczenie to znajduje swoje źródło w umowie pożyczki z dnia 2 sierpnia 2017 roku. Strona powodowa nie przedstawiła jednak jakichkolwiek dokumentów, z których miałyby wynikać kwota składająca się na żądanie pozwu, w szczególności do akt sprawy nie została złożona umowa zawarta rzekomo pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. Przypomnienia wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie, o czym była mowa, fakt udzielenia pozwanemu pożyczki w ogóle nie został udowodniony. Nie ulega wątpliwości, że przedstawienie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Przedstawienie umowy pożyczki (wraz z zestawieniem ewentualnych wpłat) pozwoliłoby również Sądowi na weryfikację twierdzeń powoda co do braku przedawnienia roszczenia, a także umożliwiłoby obowiązkową kontrolę postanowień umownych w świetle art. 385¹ k.c. i następnych. Zaś w braku wskazanych dokumentów taka kontrola jest nie możliwa. Nie załączanie umowy pożyczki poddaje twierdzenia powoda w zakresie braku przedawnienia roszczenia w wątpliwość. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił również dowodu na prawdziwość twierdzeń co do złożenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny, oddalił powództwo w całości.